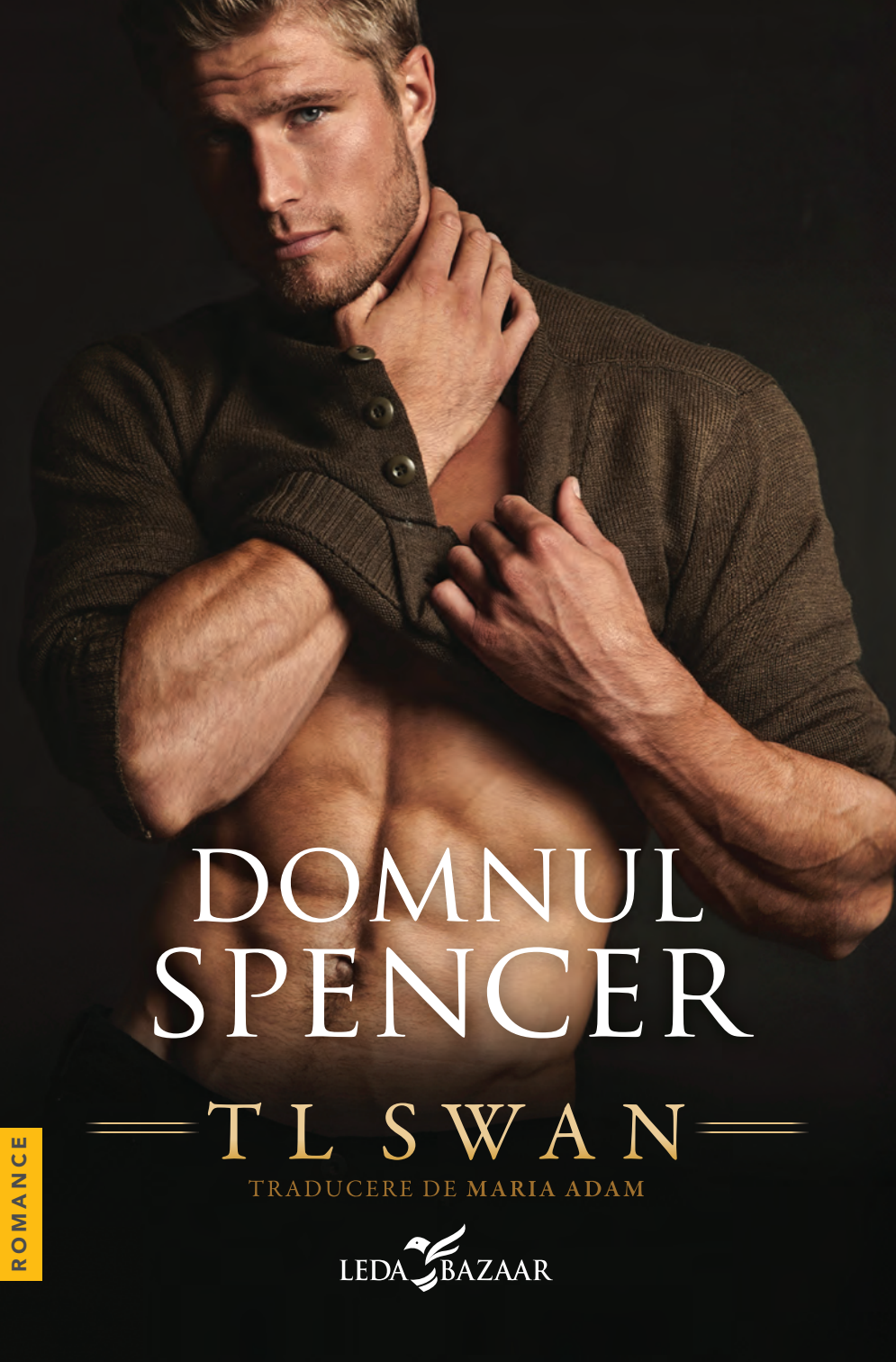

DOMNUL SPENCER

— TL SWAN —

TRADUCERE DE MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

ROMANCE

— T L S W A N —

DOMNUL SPENCER

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

RECUNOȘTINȚĂ

Calitatea de a fi recunoscător;

*Abilitatea de a arăta apreciere pentru ceva
și de a-i întoarce bunătatea cuiva.*

*Aveți încredere în univers!
Nu vă dezamăgește niciodată.*

DEDICAȚIE

*Aș vrea să dedic această carte alfabetului,
pentru cele 26 de litere care mi-au schimbat viața.*

*În aceste 26 de litere m-am regăsit,
iar acum îmi trăiesc visul.*

*Data viitoare când spuneți alfabetul,
amintiți-vă de puterea lui!*

Eu fac asta în fiecare zi.

Charlotte

ACEIAȘI OAMENI FALȘI. ACEEAȘI ADUNĂTURĂ CARAGHIOASĂ. Aceiași bărbați plictisitori pe care îi întâlnesc de-o viață.

— Nu-i așa? întreabă o voce.

Hmm?

Îmi întorc privirea spre bărbatul care stă în spatele meu. Sub nicio formă nu reușesc să-mi amintesc cum îl cheamă, deși sunt sigură că-l cunosc. Mereu încercă să mă impresioneze când ne întâlnim la astfel de evenimente de familie.

Ceea ce se întâmplă des.

— Îmi pare rău, n-am auzit prea bine! Ce-ai spus?

— Am spus că mă bucur să te cunosc mai bine.

Îmi zâmbește și încercă să pară fermecător.

Îi zâmbesc stânjenită.

— Da! Da, așa este.

Îl măsoar din priviri. Presupun că e destul de drăguț. Înalt, brunet, atrăgător și are toate elementele care *ar trebui* să mă încante... dar nu mă încântă.

Sunt extrem de plictisită, de parcă aș fi o străină care stă pe tușă și urmărește oamenii frumoși din jur. Știu că nu ar

trebui să mă simt așa, pentru că, potrivit normelor sociale, și eu mă număr printre acești oameni frumoși.

— Și pe urmă am fost la Harvard să fac Dreptul, pe care l-am absolvit cu onoruri, bineînțeles, continuă vocea lui monotonă.

Zâmbesc automat și mă uit în jur, făcând tot ce pot să scap de conversația asta plictisitoare. Răsuflu adânc în timp ce mintea îmi rătăcește aiurea. Petrecerea de nuntă e frumoasă – desprinsă dintr-o carte de povești. Locația este exotică, peste tot sunt luminițe și o mulțime de ținute la modă de admirat, iar toate personalitățile sunt prezente.

De ce nu mă interesează tipul ăsta? Mi se pare că nu mă mai interesează nimeni, și habar n-am ce este în neregulă cu mine.

Fac ochii mari la prietena mea, care stă în celălalt capăt al sălii, cerându-i tacit ajutorul. Din fericire, înțelege aluzia și se apropie în grabă.

— Charlotte!

Îmi zâmbește și mă sărută pe obraji.

— Te-am căutat peste tot.

Îi zâmbește apoi bărbatului din fața mea.

— Pot s-o răpesc un moment, te rog?

El se schimbă la față și strânge din buze, dând nemulțumit din cap.

— Da, sigur!

Îi fac din mână în treacăt și o iau de braț pe prietena mea. Mergem împreună spre sală.

— Slavă Domnului! murmur pe înfundate.

— Într-una din zile n-am să te mai salvez. Era foarte simpatic.

Plescăie din limbă și înșfacă două pahare de șampanie de pe tava unui ospătar aflat în trecere. Zâmbesc și iau paharul

din mâna ei, apoi rămânem ferite de privirea bărbatului de care am scăpat.

Lara e una dintre cele mai apropiate prietene ale mele. Tații noștri sunt cei mai buni prieteni din copilărie, așa că ne-am moștenit și noi una pe alta. Îmi este ca o soră. Familiile noastre se învârt în aceleași cercuri sociale și mergem la multe evenimente împreună. Nu o mai văd atât de mult pe cât mi-aș dori, pentru că acum locuiește în Cambridge.

Și mai este și Elizabeth, cealaltă prietenă a noastră. Elizabeth e complet opusul nostru. Am cunoscut-o la școală, unde a beneficiat de bursă. Părinții ei nu sunt bogați, dar, Doamne, Elizabeth știe cum să se distreze și fără bani! E sălbatică, lipsită de griji și crescută fără constrângerile sociale care ni s-au impus mie și Larei. Ea se poate întâlni cu oricine vrea, nimeni nu aleargă după banii ei și nimeni nu o judecă. Sinceră să fiu, nu cred că oamenii ne judecă pe mine sau pe Lara, dar tații noștri sunt foarte bogați și, odată cu acest privilegiu, vine și responsabilitatea de a păstra numele și reputația familiei. Eu și Lara ne-am da mâna dreaptă să trăim ca Elizabeth. Elizabeth – sau Beth, cum îi spunem noi – locuiește la Londra și e îndrăgostită nebunește de ideea de iubire. Deși nu pare în stare să găsească bărbatul potrivit, se distrează de minune în căutarea lui.

Eu, însă... Ei bine, pe mine nu m-a interesat iubirea niciodată. După ce mama a murit pe neașteptate într-un accident de mașină când aveam 18 ani, am fost copleșită de durere. Tata și cei doi frați m-au sufocat, pretinzând că mă protejează. Am mers la școală, mi-am petrecut timpul cu prietenele mele și mi-am revenit vreme de câțiva ani. Dar timpul a trecut foarte repede, și acum iată-mă la venerabila vârstă de 24 de ani, la care abia dacă am avut vreo experiență cu bărbatii.

— O, ce frumos e! șoptește Lara din spatele paharului de șampanie.

Îmi întorc capul și văd un bărbat înalt, brunet, care stă într-un colț.

— Parcă ieșezi cu cineva? o întreb.

— E frumos pentru *tine*, asta am vrut să spun. Cineva trebuie să se uite la bărbați și în numele tău.

Îmi dau ochii peste cap.

— Cu siguranță te interesează careva de aici, nu?

Mă uit în jur la sala animată de discuții, apoi la ringul de dans înțesat de lume.

— Nu chiar.

Oftez.

Lara începe o discuție cu o femeie care stă lângă noi, ignorându-mă, iar eu privesc sala decadentă de bal. Mă uit la tava și la candelabrele frumoase de cristal.

Îmi plac candelabrele. De fapt, îmi plac tavanele în general. Dacă o cameră are un tavan frumos, m-a cucerit. În timp ce Lara vorbește mai departe cu femeia de lângă ea, eu mă uit la mulțimea de oameni și încremenesc brusc. La etaj se află un bărbat. E însoțit de doi tipi și de o femeie cu o sarcină avansată. Poartă un costum bleumarin care-i vine ca turnat și o cămașă albă.

Îl privesc o clipă în timp ce râde relaxat și zâmbesc în sinea mea. Pare distractiv. Diabolic de atrăgător și mai în vârstă ca mine, are părul blond, ceva mai lung în creștet. Are maxilarul pătrat și gropițe în obraji.

Mă întreb cine-o fi.

Mă uit mai departe prin încăpere, dar ochii îmi revin mereu asupra lui. Povestește ceva într-un stil energic, folosindu-și mâinile ca să sporească efectul poveștii, și cei trei de lângă el râd în hohote. Un bărbat trece pe lângă el, îl bate pe

spate și-i spune ceva, și iar izbucnesc toți în râs. Iau o gură de șampanie, dusă pe gânduri.

Hmm!

Mă uit spre ușă, apoi la ceas. E 22.40. Încă nu mă pot duce acasă, e prea devreme. Sinceră să fiu, aș prefera să mi se scoată un dinte decât să vin la asemenea evenimente.

Mă uit din nou la bărbatul acela interesant, iar de data asta observ că se uită și el la mine. Vinovată, îmi feresc privirea. Nu vreau să știu că l-am remarcat. Sorb din șampanie și privesc iar la mulțime, prefăcându-mă ocupată.

Lara încheie discuția și, în cele din urmă, se întoarce spre mine.

— Cine e bărbatul acela? o întreb.

Privește încruntată în jur.

— Care?

— Tipul de la etaj.

Îmi întorc capul și văd că el tot pe mine mă privește.

— Nu te uita acum, fiindcă și el se uită la noi! îi șoptesc.

— Unde?

— E sus, la ultimul nivel, vorbește cu femeia însărcinată.

— O! îmi zâmbește ea cu viclenie. E Julian Masters. E judecător. Fantastic specimen, nu crezi? A rămas văduv mai demult.

Îmi ridic ochii și-l văd pe unul dintre ei punând mâna pe burta femeii însărcinate, apoi sărutând-o pe obraz în timp ce ea îi zâmbește drăgăstos.

— Probabil aceea e noua lui soție, bombăne Lara, strâmbând din buze dezgustată. Jigodie norocoasă!

— Nu despre el vorbeam. Ci despre blondul acela.

Își întoarce capul și îi pică fața.

— O! Acela e...

Mijește ochii și se gândește o clipă.

— Da, e domnul Spencer. Nu-ți pierde timpul cu el!

— De ce nu? întreb nedumerită.

— Cel mai căutat burlac din Londra. Un dezmațat îngrozitor.

Lara ridică dintr-o sprânceană.

— Din câte am auzit, e dotat, și *nu* mă refer la banii din portofel.

Casc ochii.

— O!

Îmi mușc buza de jos și ochii mei îl caută din nou prin mulțime.

— De unde știi? șoptesc, incapabilă să-mi iau ochii de la el.

— Din pagina a doua a ziarelor de scandal, iar el e pe buzele tuturor femeilor singure din Londra. Și o spun *la propriu*.

Mă ia de braț.

— E genul de bărbat pe care îl admiri, dar pe care nu pui mâna. Nici să nu te gândești!

— Normal! încuviințez neatentă. N-aș face așa ceva.

— Probabil se întâlnește cu zece femei deodată în clipa asta. Îi plac femeile puternice. Directoare executive, creatoare de modă, manechine, genul ăsta de femei.

— O, eu...

Ridic din umeri.

— E foarte chipeș, ăsta e singurul motiv pentru care am întrebat. Nu mă interesează sau ceva de genul.

— Bine, pentru că-i o inimă frântă îmbrăcată la costum!

Lara respiră brusc în timp ce-l admiră.

— Totuși, e al dracului de delicios, nu crezi?

Mă uit din nou la el și zâmbesc. De ce bărbații sexy sunt mereu fustangii?

— Da.

Oftez și golesc paharul.

— Chiar este.

— Hai să ne întoarcem și să stăm de vorbă cu tipul acela de treabă! Bietul de el aleargă după tine de luni întregi.

Mă uit la tipul acela și mă strâmb.

— Mai bine nu. Iau încă un pahar de șampanie de pe o tavă și adaug: Cum naiba îl cheamă, de fapt?

Spencer

— Vrei ceva de băut, scumpo? întrebă el și-și pune mâna pe burta ei de gravidă. Ești bine? adaugă încet, crezând că nu-l auzim.

Bree face ochii mari la cel mai bun prieten al meu.

— Sunt bine, Julian. Nu vrei să încetezi cu grijile?

Eu și Sebastian schimbăm o privire și ne dăm ochii peste cap. Doamne sfinte, ce-a făcut femeia asta cu prietenul meu cel mai bun și cine e impostorul care i-a luat locul?

— Îmi aduci o limonadă, te rog?

Bree zâmbește.

— Să nu o lăsați singură nicio clipă!

Julian arată la mine și la Seb, apoi se îndepărtează prin mulțime.

Îmi dau ochii peste cap.

— Da, da! Doamne, Bree, cred că te-ai săturat de el până peste cap! E ca o nenorocită de iritație.

Bree chicotește.

— E destul de implicat.

Îi zâmbesc femeii frumoase din fața mea. I-a dat lumea peste cap prietenului meu, Julian Masters, și o ador pentru asta.

Julian re apare din mulțime cu băuturile, iar eu mă uit în jos și văd o femeie în rochie roz. N-am mai văzut-o până acum.

— Dumnezeu mare, cine e femeia aia? întreb în timp ce studiez exemplarul acela perfect.

— E lady Charlotte, răspunde Julian.

— Lady? întreb încruntat. Are titlu nobiliar?

— Tatăl ei e contele de Nottingham.

— Serios? răspund fascinat.

— Nu-ți bate capul cu ea! Nu e absolut deloc de nasul tău, bătrâne.

Julian ia o gură de bere.

— Sângele ei e prea albastru chiar și pentru tine.

Mă uit la ființa aceea superbă care râde și vorbește cu prietena ei.

— După ce terminăm băuturile, hai să mergem acasă, doamnă Masters! îi spune Julian soției lui.

— Bine! răspunde ea cu un zâmbet.

Mă uit iritat la prietenii mei.

— De ce vreți să plecați? Stați aici cu noi!

— Pentru că ideea de-a o conduce acasă pe frumoasa mea soție și a face lucruri de nedescris cu trupul ei e mult mai atrăgătoare decât să stau aici cu voi doi.

Rânjesc la Masters.

— Ticălos norocos!

Mă uit din nou la lady Charlotte.

— Trebuie să văd și eu cum e sexul ăsta cu o femeie însărcinată, despre care tot vorbești tu, Masters, murmur.

— Ai nevoie de o femeie pentru asta, Spence, îmi răspunde el.

Mă uit din nou la femeia în rochie roz.

— Îmi plac provocările. Poate lady Charlotte arde de nerăbdare să rămână gravidă în seara asta, îi spun.

Julian își dă ochii peste cap.

— Sau arde de nerăbdare să scape de tine, murmură Sebastian.

Mă uit la dragul meu prieten.

— Pun pariu cu tine pe 200 de lire că o conving să ieșim la o întâlnire până săptămâna viitoare.

— Dublează suma! 400, intervine Masters. N-ai nicio șansă cu ea.

— Accept!

Zâmbesc. Îmi pun mâna pe burta de gravidă a lui Bree și o sărut ușor pe obraz.

— La revedere, scumpo! Să te bucuri de lucrurile de nedescris!

Îmi întorc capul și plec după femeia în roz.

— Spencer! aud o femeie strigând din spatele meu.

Mă răsucesc și văd o brunetă îmbrăcată într-o rochie neagră, mulată. Da, e foarte atrăgătoare, dar nici nu se compară cu lady Charlotte.

— Bună! îi zâmbesc.

Ea îmi întinde mâna.

— Eu sunt Linda.

Șovăie un pic.

— Ne-am cunoscut anul trecut, la o petrecere de Crăciun.

Îi zâmbesc fals, încercând să-mi amintesc de ea. Nu, absolut nimic!

— Da, îmi amintesc! o mint. Ce mai faci?

Îmi zâmbește imediat.

— Grozav, deși am o problemă.

— Ce problemă? o întreb încruntat.

— Țevile din camera mea par să aibă o problemă.

— Serios?

Rânjesc. Există camere de hotel în resortul ăsta și e clar că s-a cazat aici.

— Serios. Mă întrebam dacă ai putea să vii și să arunci o privire după ce se termină nunta.

Chicotesc. Uau! Cel mai vechi truc din lume!

— Mă pricep să desfund țevile, o tachinez.

— Așa cred și eu.

Chicotește ca la un semn și îmi dă o cheie.

— Camera 282.

Îmi zâmbeste.

Îi zâmbesc la rîndul meu și bag cheia în buzunar.

— Te rog să mă scuzi, trebuie să vorbesc cu cineva!

— Bine! Ne vedem mai târziu! adaugă cu un zâmbet pe buze.

Dumnezeule!

Străbat ringul de dans, cu ochii după femeia în rochie roz. E micuță și voluptuoasă, cu cel mai desăvârșit chip pe care l-am văzut vreodată. Acum stă de vorbă cu doi bărbați, câte unul de fiecare parte. Unul e mai în vârstă, iar celălalt e mai apropiat de vârsta mea. Sorb din bere în timp ce-i urmăresc mișcările.

Hmm, e al dracului de superbă și are o feminitate innăscută!

E și total diferită de femeile care îmi plac de obicei. Are un aer delicat. Mișc din buze în timp ce o privesc, și Brendan, un prieten vechi din școală, vine lângă mine.

— Salut, Spence!

Mă bate cu palma pe spate.

— Cine-i femeia aceea? îl întreb, complet distras.

El se încruntă.

— Care femeie?

— În rochie roz. Charlotte.

Cască ochii și pufnește în răs.

— Stai departe de ea, bătrâne! Nu-i de nasul tău.

Rânjesc cu ochii îndreptați asupra ei.

— De ce spui lucrul ăsta?

— Toți bărbații din țara asta îi poartă sâmbetele, dar ea nici nu se uită la ei.

Simt că mă mănâncă pielea, anticipând provocarea.

— Chiar așa?

— Da! Și pe urmă mai trebuie să treci și de tatăl și de frații ei, dacă te interesează cu adevărat.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl ei e cel din dreapta. Dacă nu mă înșel, e al treilea cel mai bogat om din țară. Deține cazinouri în toată lumea și are relații peste tot. Cel din stânga e fratele ei mai mare, Edward. Un mare ticălos.

Îl privesc cu ochii mișiți.

— Și cum își câștigă Edward existența?

— O păzește pe Charlotte, din câte am auzit. Nu o lasă să-i scape din ochi. La naiba, e o slujbă cu normă întreagă!

Îmi ridic paharul spre el, ca o închinare tacită.

El clatină din cap.

— Nu ea, Spencer. Chiar e cu acces interzis. Prea pură pentru tine.

Mă simt cuprins de entuziasm.

— Emoția vânătorii e încă vie, prietene!

Chicotește.

— Sau e doar o dorință de-a muri. Dacă-ți bați joc de ea, taică-său o să te omoare fără să stea pe gânduri.

Zâmbesc și mă întorc spre Charlotte, care vorbește cu cei doi bărbați.

— Provocare acceptată, bătrâne!

El râde cu berea la gură și clatină din cap.

— S-ar putea ca data viitoare să te văd la înmormântarea ta.

Îmi scapără ochii de încântare.

— Să mă ridici în slăvi când îmi faci necrologul, bine? Sunt sigur că o să merite.

Râde și, după ce clatină încă o dată din cap, dispare printre invitați.

Rămân singur să o privesc. E cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o de multă vreme. Deodată, ridică ochii și se uită lung la mine. Zâmbesc și-mi ridic paharul spre ea, salutând-o tacit. Ea își ferește privirea și își frământă mâinile.

Zâmbesc în sinea mea în timp ce o urmăresc.

Valea, băieți!

Vreau s-o prind singură.

Charlotte

Domnul Spencer îmi zâmbește cuceritor și-și ridică paharul spre mine. Emoționată, îmi mușc buza de jos. Chiar face asta cu mine? Stă singur în mulțime; într-o mână ține o bere, iar pe cealaltă și-a băgat-o în buzunarul costumului scump. Îmi plec ochii, în timp ce stomacul îmi tresaltă de emoție.

Încetează! Probabil nu pentru mine era gestul lui.

— Charlotte, vreau să-ți fac cunoștință cu cineva, spune tata.

— Tată, nu acum! Nu vreau să mai fac cunoștință cu prietenii tăi plictisitori.

Oftez.

El își dă ochii peste cap, iar eu mă uit în spate și văd că domnul Spencer încă mă urmărește. Mă uit iar la tata.

— Ce e? îl întreb îmbufnată.

— Îl cheamă Evan. Îi cunosc familia și, din întâmplare, e avocat.

Mă strâmb.

— Tată, te rog! îl implor cu un geamăt. Încetează! Nu ies cu fiii prietenilor tăi anoști.

Fratele meu, Edward, se uită încruntat la tata.

— Da, te rog să încetezi! Ideea în sine îmi stârnește gânduri criminale.

Îmi dau ochii peste cap când îl aud pe tiranul de frate-meu.

— Și tu să încetezi!

Tata și Edward încep să stea de vorbă, lăsându-mă să privesc peste umăr la domnul Spencer. De îndată ce privirile ni se întâlnesc, mișcă din deget și-mi face semn să mă duc la el.

Eu?

Mă încrunt, privesc în jur și arăt spre mine.

El dă din cap cu un zâmbet sexy. Arunc o privire, copleșită deodată de o senzație de vinovăție, apoi clatin subtil din cap.

O, Doamne! Îmi tresaltă stomacul.

Mișcă din deget din nou, și mă trezesc că-mi mușc buza de jos, plecându-mi capul ca să-mi ascund zâmbetul.

— Vrei ceva de băut, Charlotte? mă întreabă fratele meu.

— Te rog!

Zâmbesc, concentrată să nu mă mai uit la domnul Spencer.

Tata începe o discuție cu un bărbat care trece pe lângă noi, iar eu privesc agitată în jur. Nu știu dacă să mă duc și să vorbesc cu domnul Spencer sau nu. Nu, e o idee proastă. Poate o să ies, în schimb, să iau puțin aer.

— Mă duc la toaletă, îi șoptesc tatei.

— Bine, scumpo!

Îmi zâmbește, iar eu îl bat ușor pe umăr. Străbat sala de bal și ies pe terasa din spate, apoi cobor treptele. Sunt luminițe peste tot în grădină, ceea ce creează o atmosferă romantică. Ospătarii fac ture prin grădină cu tăvi cu cocteiluri elegante și șampanie. Nunta asta a fost uimitoare și atenția la detalii a fost impecabilă. Fiecare amănunt e perfect. Merg pe alee către toaletele în aer liber. Odată ajunsă acolo, intru și închid ușa după mine.

În sfârșit, liniște!

Aud muzica în depărtare și mă uit la imaginea mea în oglindă, aplicând din nou rujul în nuanță fucsia. Părul meu blond, des, până la umeri, e lăsat liber și dat după o ureche. Rochia roz, fără bretele, mi se potrivește perfect și îmi îmbracă rotunjimile. Mișc din buze și mă privesc în oglindă. În cele din urmă, expir adânc și bag rujul înapoi în poșeta argintie.

„Cel mai căutat burlac din Londra, un dezmațat îngrozitor.”

Grozav! Primul bărbat de care sunt atrasă de când lumea și e un afemeiat. Tipic!

Măcar o dată, aș vrea să întâlnesc un bărbat onorabil care să fie și atrăgător.

De ce trebuie să fie ori una, ori alta? Cine a făcut regula asta învechită că orice bărbat care e cât de cât interesant trebuie să fie și fustangiu? Și de ce toți bărbații buni sunt plictisitori ca naiba? Cu siguranță, Dumnezeu e și el bărbat!

Mă uit pentru ultima oară în oglindă, după care ies din nou în grădină și o iau pe alee către petrecere.

— Charlotte! strigă o voce gravă din spatele meu.

Mă întorc și șovăi, luată prin surprindere. E el.

Domnul Spencer.

Îmi zâmbește fermecător și mă privește în ochi.

— Bună!

Inima începe să-mi bată mai tare.

— B-bună!

Îi zâmbesc neliniștită.

Se apropie de mine și mă ia de mână, făcându-mă să inspir brusc. Îmi ridică mâna în aer și dă din cap, de parcă ar face o plecăciune.

— Iartă-mă că te-am urmărit, dar trebuia să vin și s-o cunosc pe cea mai frumoasă femeie de la petrecerea din seara asta!

Îmi sărută mâna cu tandrețe, făcându-mă să ridic din sprâncene.

— Numele meu e Spencer.

Zâmbește, cu buzele lipite de pielea mea.

O, e chiar...

Îmi retrag mâna dintr-odată.

— Știu cine ești, domnule Spencer.

Rânjește, privindu-mă cu ochii lui șireți.

— Știi? mă întreabă calm, cu o sprânceană ridicată.

Îmi împreunez palmele de emoții.

— Te cunosc după reputație.

Rânjetul lui se transformă într-un zâmbet larg.

— A, doar nu crezi chiar tot ce auzi, nu?

Vocea lui e gravă și pătrunzătoare. Mi se strecoară în oase în timp ce vorbește.

— Pot să te ajut cu ceva? îl întreb.

Ce naiba o fi vrând?

— Așa sper.

Zâmbește și îmi ia din nou mâna.

— Îmi faci onoarea de a dansa cu mine?

Înghit în sec, neliniștită, iar el zâmbește și își coboară buzele pe mâna mea, sărutând-o delicat. Ochii lui sexy mă fixează.

Bun, la naiba... se pricepe! Chiar foarte bine.

— Eu...

Nu mai spun nimic, pentru că nu prea mă pot concentra în timp ce mă atinge.

Ce direct e!

— Charlotte? repetă, trezindu-mă din visare.

Clatin din cap, fâstâcită.

— Nu cred că e o idee bună.

Îmi răsucește mâna și-mi sărută încet interiorul încheieturii. Îi simt atingerea în stomac.

— De ce nu?

Îmi linge ușor încheietura, și aproape mi se înmoaie genunchii sub mine.

O, pentru Dumnezeu!

— Tatăl și fratele meu...

Mă încrunt și vocea mă părăsește. Cum naiba să leg două vorbe când îmi face așa ceva?

Se apropie și mă ia în brațe.

— Atunci, să dansăm aici.

Poftim?

Mă trage aproape de el, apoi mă ia de mână și îmi zâmbește în timp ce se mișcă pe ritmul muzicii.

— Ești o dansatoare minunată, lady Charlotte!

Îmi zâmbește năstrușnic.

Rânjesc când văd cât de îndrăzneț este.

— Șmecheria asta ține la toate femeile pe care le întâlnești?

E primul lui zâmbet sincer, și îi simt efectul în adâncul stomacului.

— Te rog, nu vorbi de alte femei! Încerc să te curtez, să mă concentrez numai și numai la tine.

Mă învârte în loc și râdem amândoi de stilul lui ridicol.

Îmi dă drumul și-și ridică o mână, apoi mă răsucește în brațele lui și mă lipește de el cu putere, până ajungem față în față.

Mă uit la el și inima mi se oprește o secundă.

— Trebuie să plec, șoptesc.

— De ce?

Respirația lui îmbătătoare îmi învăluie fața.

— O să mă caute tata.

— Câți ani ai, lady Charlotte?

— Sunt prea tânără pentru tine, domnule Spencer.

Îmi zâmbește blând.

— Nu mă îndoiesc.

Se apleacă și mă sărută încet pe buze.

Mi se strânge pieptul.

Mă sărută din nou, încet și tandru, zăbovind cu buzele pe ale mele. Neputând să mă abțin, zâmbesc, iar atunci mă sărută din nou, dar mai apăsător de data asta, apucându-mă de talie și lipindu-mă de corpul lui.

Niciodată n-am fost sărutată așa.

Limba lui îmi pătrunde în gură și se împletește cu a mea ca într-un dans.

Timp de trei minute întregi, îl savurez în timp ce ne sărutăm ca niște adolescenți.

— Pe toți dracii, Charlotte! icnește și mă sărută din nou.

Îmi pierd controlul și-mi ridic mâinile în părul lui, apoi simt ceva tare în dreptul abdomenului.

O fi...?

Mă retrag brusc și fac un pas înapoi, gâfâind.

Își întinde mâna spre mine, dar fac încă un pas în spate.

— Nu mă atinge! șoptesc cu asprime, ridicând mâna să mă apăr.

— Poftim? De ce?

Clatin din cap.

— Nu sunt genul de fată cu care ești obișnuit tu, domnule Spencer!

Clatină din cap, părând nedumerit și perplex.

— Și ce gen de fată e acela?

— Nu sunt o târfă din înalta societate. A... Ar trebui să te întorci la petrecere și să găsești pe altcineva care să te... *distreze*, mă bâlbâi.

— N-am spus niciodată că ai fi așa ceva și nici nu vreau pe altcineva! se răstește el. Dacă am depășit limita, îți cer iertare! Eu niciodată... adică...

Se încurcă în cuvinte, încercând să îndrepte lucrurile.

Fac un pas înapoi, punând și mai multă distanță între noi.

— Ai depășit limita... cu mult.

Îmi ridic ochii și văd că tata e pe terasă și mă caută.

— Trebuie să plec.

Trec pe lângă domnul Spencer, înaintând pe alee și urcând treptele. Tata zâmbește când mă vede.

— Ești gata de plecare, Charlotte?

— Te rog! îi spun încet.

Mă uit înspre grădină, unde a rămas domnul Spencer.

Tata mă ia de umeri și ocolim casa, ca să urcăm în Bentley. Șoferul închide portiera, iar eu mă uit pe geam la timp ca să-l văd pe domnul Spencer apărând dintre umbre lângă casă și urmărind cum plec.

Îmi zâmbește blând și-mi trimite o bezea, iar eu îmi las capul în jos, strângând poșeta în mâini.

— A fost o seară grozavă, nu-i așa?

Tata zâmbește în timp ce mașina pornește la drum.

— Da.

Mă forțez să zâmbesc. Îmi duc vârful degetelor la buze și simt în continuare fiorii lăsați de atingerea domnului Spencer. Zâmbesc în sinea mea.

Nici nu e de mirare că e cel mai căutat burlac din Londra.

E perfect.

Și e o pacoste.

**ERA SUPERB, MAI ÎN VÂRSTĂ DECÂT MINE ȘI AVEA
CEA MAI PROASTĂ REPUTAȚIE DIN ÎNTREAGA ȚARIE.
FELUL ÎN CARE MĂ PRIVEA ÎNSĂ M-A FĂCUT SĂ MĂ ÎNFIOREZ TOATĂ.**

Prima noastră întâlnire a fost la o nuntă, unde m-a urmărit
până afară și m-a sărutat.
A doua întâlnire s-a încheiat cu o ceartă incredibilă, iar eu l-am dat afară.
A treia întâlnire a fost una dublă și pe nevăzute.

Vă puteți imagina ce surprinsă am fost când am zărit peste masă,
vizavi de prietena mea, o pereche de ochi albaștri familiari.

OH, NU...

Era sarcastic, spiritual și, la naiba, cel mai sexy ticălos pe care-l văzusem
vreodată!
Apoi mi-a trimis un e-mail cu 30 de motive pentru care ar trebui să merg la o
întâlnire cu el.

Mă așteptam la o listă inteligentă. Curioasă, am citit-o.

MOTIVUL 1 — AM DINȚI ALBI.

MOTIVUL 2 — O IUBESC PE BUNICA.

MOTIVUL 3 — PORT 46 LA PANTOFI — ȘTII ȘI TU CE ÎNSEAMNĂ ASTA.

Bărbatul ăsta e nebun, iar lista lui a fost unul dintre cele mai
ridicole lucruri pe care le-am citit vreodată.

Dar și cele mai amuzante.

Am râs mult... și ne-am iubit și mai mult.

Poți fugi de toate, mai puțin de trecutul tău.

Iar pe Spencer trecutul l-a prins din urmă.

Donjuanii sălbatici și chipeși nu se îndrăgostesc de fete nevinovate ca mine.

SAU DA?

„Potolește-te, inimă! Cea mai romantică, amuzantă și fermecătoare carte
pe care am citit-o în ultimii ani. Am adorat-o!”

Bemine Books

18+

ISBN: 978-606-088-610-5

9 786060 886105

www.edituracorint.ro